

๒๕๖

บทละครวิทยุเรื่อง
"ผู้ซึ่งกลัวแสงสว่าง"

บทประพันธ์ของ สด กุญชรโรหิต แสดงทางวิทยุกระจายเสียงจเรสื่อสาร

วันอาทิตย์ที่ 23 กันยายน 2499

.....

สวัสดิ์ ท่านผู้ฟัง

นาฏกรรมชีวิต เรื่อง "ผู้ซึ่งกลัวแสงสว่าง" ซึ่งคณะกาวลีจะได้
นำเสนอในวันนี้ เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นไม่บ่อยนัก และการที่จะทำเรื่องที่น่าสนใจ ๆ เกิดให้เกิดขึ้นมา
จนได้ ก็จะต้องมีความรู้สึกของผู้สร้างและของผู้ฟัง เรื่องนี้เป็นเรื่องของผู้ที่ควรจะได้ตายไปแล้ว
แต่ได้กลับมามีชีวิตเกิดอยู่ใหม่อีกเช่นปรกตินั้นหนึ่ง เขาได้พบโลกเก่า ๆ ของเขาในลักษณะที่
ได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างที่เขาจะทนดูไม่ได้ เขาได้ตัดสินใจระหว่างการมีชีวิตอยู่ด้วยความ
กลัวแสงสว่าง กับความตายที่ควรจะเป็นความสงบตามความเข้าใจของเขา แต่ดูเหมือนเขา
จะยังไม่ไขว่คว้าเพราะหาหนทางจนเกินไปจึงบังเอิญได้พบปะกับชัยศิริ ดิลกาศสครุณทร ปัญหาที่
เหลืออยู่ก็คือ ทำอย่างไรชัยศิริจึงจะทำให้ผู้ที่กลัวแสงสว่างนั้นแสดงตัวออกมาจากความมืดได้

เรื่องนี้ แม้จะเป็นเรื่องของชีวิตที่มีความสุขแต่น้อย แต่ก็ไม่ปราศจาก
เสียงซึ่งความนึกคิดอันเป็นคติของการดำรงชีวิตอยู่ในโลกที่มากไปด้วยความมืดหวัง สด กุญชร
โรหิต หวังว่าท่านผู้ฟังคงจะไม่ตำหนิผู้แต่งจนเกินไป ถ้าชีวิตของวิกรม ซึ่งเป็นบุคคลที่กลัวแสง
สว่าง จะเป็นชีวิตหนึ่งซึ่งนาน ๆ จึงจะได้พบ

คนตรี

ผู้บรรยาย เราจะขึ้นคนเรื่อง ผู้ซึ่งกลัวแสงสว่างด้วยการนำท่านผู้ฟังไปที่สะพานยมราช
ในตอนกึกก้องวันหนึ่ง ขณะนั้น เป็นเวลาเดือนมืด ผู้คนหลับนอนเกือบหมดแล้ว ร้านขายข้าว
ต้มร้านสุดท้ายที่คั้งแผงลอยขายอยู่ใต้คนจามจุรีหน้าเรือนชั้นเดียว กำลังเก็บร้านเตรียมตัวกลับ
บ้าน ไฟฟ้าถนนเพื่อบริการกับหมดทุกดวง ซึ่งอาจเป็นเพราะกำลังไฟไม่พอจ่ายหรือเพราะไฟเสีย
ก็ได้ ทว่าบริเวณสะพานยมราชกำลังอยู่ในความมืด จะมีแสงสว่างก็เพียงสลัว ๆ ซึ่งสะท้อน
ลงมาจากท้องฟ้าสีน้ำเงินแก่ ชายผู้หนึ่งเดินเข้ามา มีมือชุกกระเป๋ากางเกงลัดเลาะไปตามข้าง
ถนนใต้คนจามจุรี เบื้องหน้าเขาทางออกไปประมาณ 2 วา ปรากฏร่างชายอีกผู้หนึ่งเดินคุ่มไป
ท่าตะคุ่ม ๆ ถ้าสังเกตให้ดีจะเห็นว่าชายคนที่เดินหน้า มีอาการกระวนกระวายใจเดินลอย เดินเซ
น้อย ๆ คล้ายกับมีแอลกอฮอล์อยู่ในตัวเขา เดินคุ่มไปอย่างไม่สนใจกับอะไรทั้งสิ้น ไม่รู้สึกตัว
ว่าเบื้องหลังซึ่งทางออกไปเพียง 2 วาเท่านั้น คนผู้หนึ่งกำลังเดินตามเขามาตั้งแต่ประตูน้ำ
เขาเดินผ่านร้านข้าวต้มร้านสุดท้ายไปโดยมิได้เหลียวมามองแม้คำ ซึ่งกำลังเก็บของลงกระจาก
เมื่อผ่านร้านข้าวต้มสักหนึ่งเส้าไฟฟ้า ก็ถึงกลางสะพานยมราชซึ่งมีรางรถไฟพาดขวางอยู่ เขา
ยืนริรออยู่หน้าประตูหนึ่งอย่างลังเลใจ แต่หาทางแสดงว่ากำลังใช้ความคิดเพื่อจะตัดสินใจอะไร
สักอย่างหนึ่ง เขามองไปทางสถานีสวนจิตรลดา แล้วก็มองไปทางสถานีหัวลำโพง แม้จะมี
สลัวแต่อาการเอนใจของเขาก็แลเห็นได้ชัด

(ต่อไปนี้ทักเสียงตามเนื้อเรื่องข้างล่าง)

ทันใดนั้น ก็มีแสงสว่างวาบขึ้นทางด้านสวนจิตรลดา ต่อจากนั้นเสียงล้อเหล็กกับกับราง
ก็ค่อย ๆ ดังขึ้นในความมืด พนักงานประจำหอคอยให้อาณัติสัญญาณทางปลอด แล้วก็สับสวิทช์

บังคับให้ทอนเหล็กสำหรับทอกชาวฉนวนหกปลายลงมาช้า ๆ แล้วพร้อมกันนั้นเองเสียงเหล็กสัมผัสกันซึ่งดังเหมือนเสียงระฆังแตก ก็ดังขึ้นเป็นจังหวะ ๆ

(เสียงเคาะเป็นจังหวะสัญญาณ 5 วินาที แล้วเสียงรถไฟวิ่งเริ่มดังขึ้น ๆ)

แสงไฟฉายใกล้เข้ามา - ใกล้เข้ามา เสียงล้อเหล็กบนรางก็ไต่ย่นกขึ้น จนกระทั่งในที่สุด ขบวนรถสินค้าซึ่งมาจากปากน้ำโพก็เคลื่อนใกล้สะพานยมราชเข้ามาอีกจนเหลือระยะไม่ถึง ร้อยเมตร

" ใกล้เข้ามา...ใกล้เข้ามาแล้ว ...ประตูสวรรค์ที่กำลังจะเปิดรับเจ้าอยู่ข้างหน้า ...เตรียมตัวสิ ...เจ้ามนุษย์ที่มีแต่ความผิดหวังเรามาคอยรับเจ้าอยู่ที่นี่....อย่าดังเดใจ....จงใช้ความกล้าเพียงพริบตาเดียวแล้วเจ้าก็จะสบายสบายไปชั่วฉับนิรันดร์... เจ้าจะไม่คงผิดหวังอีก.....เจ้าจะมีแต่ความสุขความสงบที่หาไม่ได้ในโลกมนุษย์ ระวัง...ระวัง...ตัดผิดหัวผิด...เข้าใจให้ถนัดไว้หลับตาเสีย ...เตรียมตัว...หนึ่ง ...สอง...สาม..."

(ตรงนี้เสียงรถไฟดังโกล้งที่สุด แต่หลังจากนี้ก็ค่อย ๆ เบาลง ๆ จนหายไปในความสงัดขยศิริ คุณเป็นบ้าไปแล้วหรือ ? อย่าคั่นนะ แชนท์ไม่รู้ด้วย

วิกรม ปลอย ...ปลอยแหม...นี่มันอะไรกัน คุณเป็นใคร ปลอยแหมนะ ...คุณจะจี๋แหมรี

ชัย ประเดี๋ยวคอยทุกคน คุณต้องหยุดคั่นก่อน แหมบอกว่าหยุดก่อน คุณไม่กลัวแชนท์หรือ ?

วิ แหมบอกว่าปลอย...โอ๊ย....อย่าหักแชนกันสิ .แหมเจ็บ ...แหมบอกว่าเจ็บ นี่คุณจะเป็นบ้าไปแล้วหรืออย่างไร ?

ชัย ตามแหมมา เดินมาดี ๆ อย่าคั่นนะ แหมบิ๊ตแชนคุณหักไม่รู้ด้วย

วิ คุณจะไปไหน ?

ชัย ไปไหนทางรถไฟ อ้าว...เดินสิ แหมบอกให้เดิน

(เสียงเหล็กเคาะจังหวะดังถก ๆ แสดงว่าเหล็กขบวนกำลังยกคั้งขึ้นอย่างเดิม)

วิ คุณจะพาผมไปไหน ? คุณจะปล้นแหมรี ?

ชัย ไม่ปล้น ไม่ทำอะไรคุณทั้งนั้น แต่คุณต้องหยุดคั่น

วิ แหมเลิกคั่นแล้ว คุณปลอยแหมสิ

ชัย สัญญากับผมเสียก่อนว่า คุณจะหยุดกับผมสักครู่หนึ่งก่อน

วิ เพื่ออะไร ?

ชัย เพื่อประโยชน์ของคุณทั้งหมด ไม่มีประโยชน์ของผมเลย

วิ ผมไม่เข้าใจ

ชัย แล้วคุณจะเข้าใจ คุณจะสัญญาไหม

วิ สัญญาก็สัญญา คุณมีบ้ำจริง ผมจะบอกตำรวจจับ

ชัย (หัวเราะ) ก็เหมือนกัน แหมจะได้เอาตัวคุณไปด้วย ฐานกำลังจะฆ่าคน

- วิ ชำคน...คุณหาว่าผมชำคน ผมไม่ได้ชำใครสักคน
- ชัย ก็ตัวคุณอย่างไรเล่า คุณไม่ได้กำตัวจะกระโดดให้รถไฟทับคอกหรือเมื่อตะกี้ ?
- วิ นั่นมันธุระของผม คุณไม่ต้องเกี่ยว
- ชัย ออ ผมต้องเกี่ยว ผมมีสิทธิที่จะเกี่ยวของอย่างเต็มที่ในฐานะที่เป็นพลเมืองดี
- วิ สิทธิบ้าอะไรกัน คุณทำให้ผมผิดหวังอีกครั้งหนึ่ง
- ชัย ผิดหวังที่ไม่ได้ถูกรดทับขาทั้งสองตอนใช่ไหม ?
- วิ ถูกแล้ว คุณไม่ควรที่จะทำให้ผมผิดหวังเลย ให้ตายสิ
- ชัย ทำไมคุณจึงคิดฆ่าตัวตาย
- วิ นั่นเป็นเรื่องของผม
- ชัย คุณไม่มีสิทธิจะทำลายชีวิตตนเอง คุณดูไหมว่าคุณกำลังทำลายสมบัติของธรรมชาติ
- วิ สมบัติ...สมบัติอะไรกัน ชีวิตมันเป็นของผมทางหาก
- ชัย ชีวิตไม่ได้เป็นของคุณแต่ผู้เดียว ชีวิตเป็นของคนอื่นด้วย เป็นของเพื่อนฝูง ของลูกเมีย ของพ่อแม่พี่น้อง เราไม่อยู่เพื่อตัวของเราแต่ผู้เดียวเท่านั้น เราอยู่เพื่อคนอื่น ๆ ด้วย
- วิ คุณอย่ามาเทศนาให้ผมฟังเหนื่อยเลย คุณทำให้ผมเสียเวลามากพอแล้ว ผมจะกลับบ้านละ
- ชัย ยิ่งก่อน คุณจะกลับไปไหนไม่ได้ เราคงพุดกันก่อน
- วิ ผมไม่มีเรื่องอะไรจะพุดกับคุณ
- ชัย แต่ผมมี
- วิ เชิญพุดไปคนโยวสิ ผมไม่มีเวลาจะพุดกับคุณ
- ชัย คุณสัญญาว่าอย่างไร ? ถ้าคุณยังรักเกียรติอยู่ คุณจะทิ้งสัญญาของคุณไม่ได้
- วิ (อ้อ) ผมให้เวลาคุณได้เพียงครึ่งชั่วโมงเท่านั้น
- ชัย ดีแล้ว ...สามล่อ...ไปส่งที่ ~~ร้านเคอร์เนลลาคาเนล~~ ^{อาร์ ๕/๑. ๗๖๒/๕๖๑} ประชุม
- วิ คุณจะไปที่โรงเต็นท์เอาแก้วอะไรกัน ผมยังไม่มีจิตใจจะเอน ผมต้องการจะนอน
- ชัย เอาไว้พุดกันที่โน่น เชิญคุณขึ้นสามล่อสิ...นั่น...ยังงั้น...ดีที่เกี่ยว น้องชายแบ่งให้
- วิ เค็มที่ เร็วหน่อยกันมีธุระ เออ ว่าง่าย ๆ ยังงั้นซินะ คุณสูบบุหรี่ไหม ?
- วิ ของคุณ สักตัวหนึ่งก็ดี แต่นี้แน่ะ ผมยังไม่รู้จักคุณเลย
- ชัย ชัยศิริ ลีลาศาสตร์สุนทร
- วิ ลีลาศาสตร์สุนทร ผมเห็นในหนังสือพิมพ์ อ้อ วิทย์ก็เคยได้ยินชื่อ ผมยินดีที่ได้รู้จักกับคุณ
- ชัย แล้วคุณละ ผมจะสว่างขึ้นอีกถ้าคุณจะกรุณาให้ผมได้ทราบว่าคุณเป็นใคร ?
- วิ (อ้อ) จำเป็นหรือครับ คุณชัยศิริ ?
- ชัย จำเป็นมาก ได้โปรดให้ผมได้ทราบชื่อด้วย
- วิ (นิ่งคิด) ผมเสียใจ ผมยังจะบอกอะไรคุณยังไม่ได้
- ชัย (หัวเราะ) งั้นหรือครับ แปลว่าคุณยังไม่เชื่อผม
- วิ เชื่ออะไร ? มันไม่เกี่ยวกับความเชื่อหรือครับ คุณชัยศิริ
- ชัย คุณไม่เชื่อว่าผมจะเป็นประโยชน์แก่คุณได้ คุณไม่เชื่อใครเลย เพราะฉะนั้นคุณจึงวิ่งไปหารดไฟ
- วิ ผมเบื่อชีวิตเต็มที่ ผมต้องอยู่ในที่มืดตลอดเวลา

ชัย ชีวิตไม่ใช่ของที่ควรเบื่อ ชีวิตเป็นของสวยงามม แต่ถ้าใครมองไม่เห็น บางทีมันก็หมดสวย
คุณอาจจะมองความงามของชีวิตไม่เห็น แต่ผมก็เห็นใจ เพราะบางครั้งเราก็ตามักไป จะอย่าง
ไรก็ตามชีวิตต้องการคนนำทาง ถ้าคุณนำชีวิตของคุณไม่ได้ ก็ควรให้ผมช่วยคุณบ้าง คงไม่มากไป
นะ ถ้าผมจะพูดอย่างนี้

วิ ครับ ไม่มาก ผมขอขอบคุณที่คุณมีเจตนาดี

ชัย อ้าว...ถึงพอดี ท่าบาทนะน้องชาย น้อยไปไหม ? เราเข้าไปข้างในดีกว่า

(เสียงแจ๊สดังค่อย ๆ และซัดขึ้นทุกที ทอกระยะสลับทำวินาที)

ชัย จิบสักนิดหนึ่งเอาไหมครับ....คุณ...เอ่อ...นี่ผมจะเรียกคุณว่าอะไร ?

วิ (หัวเราะ) ผมเอาเปียร์ ไทยก็ได้ เทศก็ได้ แต่ไทยดีกว่า มันเป็นของเราเงินไม่รั่วไหล

ชัย สิ่งหนึ่งขวด แล้วเอามันทอมาจากไหน คุณไม่ลองสักเพลงหนึ่งรึ ?

วิ ไม่หรอกครับ วันนี้อาจจะนอนท่าเดียว

ชัย คุณรู้สึกอย่างไรบ้าง ?

วิ อะไรครับ ?

ชัย คุณใจสบายขึ้นบ้างไหม ?

วิ ชอบคุณที่เอาใจใส่ต่อผม

ชัย คุณแน่ใจบ้างไหมว่าคุณจะไม่ปล่อยให้เกิดการรณเมื่อก็ก่เกิดซ้ำขึ้นอีก

วิ ผมยังไม่อยากพูดอะไร ~~ไม่~~

ชัย แปลว่าคุณยังไม่แน่ใจ ก็แล้ว...งั้นเรามาคุยกันก่อน ผมมีมรดกตกทอดมาจากคุณพ่อมันเป็นเรื่อง
ของกรรมเวรมากกว่าอะไร คุณพ่อผม...ท่านขุนลีลาศาสตร์สุนทร...เกิดความรู้สึกตั้งสำนักงาน
ปรึกษาปัญหาชีวิตขึ้น ไม่ได้เป็นอาชีพหรอกครับ เพียงแต่ต้องการจะช่วยเหลือคนทุกข์ด้วยกันเท่า
นั้น พอตั้งขึ้นคนก็มาปรึกษากันเป็นการใหญ่ จนเกือบไม่มีเวลาพักผ่อน ผมเริ่มสนใจคุณตั้งแต่
คุณได้เข้ามานั่งในร้านชาวมัธยมที่ประตูน้ำเมื่อตอนหัวค่ำ คุณไม่รู้ดอกว่าคุณได้ทำอะไรพิเศษบ้าง
แต่ผมสงสัยและเชื่อที่เดียวว่า คุณจะต้องไปทำอะไรสักอย่างหนึ่ง ถ้าไม่ไปทำร้ายใครก็ต้องทำกับ
ตัวคุณเอง ผมต้องขอโทษที่ผมบังเอิญแอบได้ยินคำพูดของคุณที่พูดกับแม่หญิงคนนั้น คุณคงนึกออก
ว่ามีใครคนหนึ่งลุกขึ้นจากโต๊ะตรงกันข้ามมานั่งยังโต๊ะทางหลังคุณ

วิ ออ ผมนึกออกแล้ว

ชัย นั่นแหละคือผมละ แล้วแม่หญิงคนนั้นผมก็รู้จัก ยายเกษราพารัตน์เนอร์เต็นรำที่ภูหลวงเหลือ

วิ เรารู้จักกัน แต่เป็นผู้หญิงคนสุดท้ายที่ผมพูดด้วย ผมไม่รู้จะไประบายกับใครก็เลยเอาแก่เป็นที่
ระบายอารมณ์ก่อนที่ผมจะตาย

ชัย ผมก็คิดเช่นนั้น คนเราเมื่อมีอะไรก็บอกก็ต้องพูดออกมาไม่กับใครก็ใครคนหนึ่งแน่นอน
คุณเลือกยายเกษรา แต่ยายนั้นไม่ได้ช่วยอะไรคุณเลย พอคุณมอบเงินก่อนสุดท้ายในกระเป๋าก็ให้แก่
แล้วเขาก็เลยเปิดไปเลย คุณเลือกคนระบายอารมณ์ผิด คุณไม่ได้ประโยชน์อะไรเลยสักนิด เสีย
คายที่คุณไม่เลือกผมแทนยายเกษรา ถ้าคุณเลือกผมคุณก็คงไม่ต้องไปที่สะพานยมราช

วิ เลือกใครผมก็ไป ผมได้ตัดสินใจแล้ว ออ นี่แปลว่าคุณเองได้ยินเรื่องของผมหมดแล้ว

ชัย ระทอนกระแทนเต็มทน แต่ผมจับความได้ว่าคุณกำลังจะไปตายหรือไม่ก็ไปฆ่าใครสักคนหนึ่ง

วิ (หัวเราะ) คุณควรจะไปอยู่สันติบาล เอ๊ะ นี่คุณเป็นตำรวจหรือเปล่า ?

ชัย (หัวเราะ) อยากจะเป็น แก้วของคุณไม่พร่องเลย เอาหนอยสิครับ แต่ที่คุณจะไม่ให้เกียรติ

ผมรู้จักคุณบ้างเลยหรือ ?

วิ คุณรู้เรื่องผมบ้างแล้ว เอาเถอะ ผมจะเล่าให้ฟัง แต่คุณต้องสัญญาผมขอหนึ่ง
ชัย ใค้สิ จะให้สัญญาว่าจะไร ?

วิ สัญญาว่าจะไม่เอาเรื่องของผมไปบอกกับใคร

ชัย ขอนั้นไม่ยาก

วิ ผมเป็นคนเก็บตัว ผมต้องเดินตามตรอกตลอดเวลาก็เพราะผมไม่กล้าพบใคร ผมกลัวแสงสว่าง
กลัวคนจะเห็น ไม่ใช่เพราะผมเป็นคนขี้อายหรือ มันเป็นเรื่องของการตัดสินใจที่ผมตัดสินใจไม่ได้
คุณคงไม่ทราบว่าเพื่อนฝูงญาติพี่น้องเขากำลังคิดกันว่าผมนี่แหละคือผี ...ผี ...ผีของตัวเอง
เขาเข้าใจกันว่าผมตายไปแล้ว

ชัย เรื่องของคุณคงพิศดารทีเดียว

วิ มันไม่พิศดารหรือครับ มันควรเป็นเรื่องธรรมดาถ้าเมียผมไม่ใจเร็ว

ชัย ภรรยาของคุณ

วิ ครับ เอมอร์ เอาละไหน ๆ ผมจะเล่าแล้วผมขอแนะนำตัวผมให้คุณรู้จักสักหน่อย ผมคือ วิกรม
ร้อยโทวิกรมที่ถูกตอลอยเข้าไปในเป่งยาง ~~พื้ดพด~~ แห่งเกาะหลีเหือเมื่อสงครามที่แล้ว

ชัย อ้อ คุณเป็นทหาร

คนตรีเริ่มคลอ

วิ ผมเป็นกองหน้าถูกส่งเข้าไปสืบเหตุการณ์ในแคนดิก คราวสุดท้ายหลงเข้าไปหลังแนวข้าศึกโดย
ถูกจับ พวกเราถูกฆ่าตายเกือบหมดเหลืออยู่ก็เจ็บตายทีละคนสองคน ผมเจ็บหลายครั้งแต่กระชุก
แข็งจึงรอดมาได้ อาศัยที่ผมเคยผ่านญี่ปุ่นมาแล้ว ผมจึงเข้ากับพวกทหารข้าศึกได้เป็นอย่างดี
เมื่อถูกขังอยู่นานเข้า แต่ก็เลยกลายเป็นเพื่อนของพวกนั้นไป เขาไม่รังเกียจผมเลย เพราะเราคุย
กันรู้เรื่องผมสนุกอยู่กับพวกเขาจนสงครามสงบ แต่ผมไม่มีโอกาสกลับเมืองไทย เพราะราบชื่อผม
ไม่มีในบัญชีกวาดล้างเปลี่ยนชะเลย เพราะฝ่ายเราคงเข้าใจว่าผมเสียชีวิตไปแล้ว แต่ผมก็พยายาม
ขอโดยสารเรือประมงมาบ้าง มาเรื่อนอยู่ที่ไต้หวันพักหนึ่ง และอาศัยการเดินทางอย่างแสนลำบาก
แบบนี้ ผลที่สุดผมก็กลับมาเมืองไทยจนได้ ผมไม่อยากจะเล่ารายละเอียดในการเดินทางให้คุณฟัง
หรือครับ เพราะมันยืดยาวมาก แต่ว่าในที่สุดผมก็มาถึงกรุงเทพ ฯ ในเดือนกันยายน
พอมาถึงก็ตรงแนวไปบ้านแตกก่อนจะถึงบ้านผมก็พบเพื่อนคนหนึ่งเขาคอดถึง เขาคิดว่าผี เราทักกัน
อย่างตื่นเต้น แตรันแล้วเขาก็มีสีหน้าสลด เขาบอกผมว่า... (ถอนใจ) ผมเกือบไม่เชื่อว่ามัน
เป็นไปได้ถึงเพียงนั้นเชียวหรือ คุณเถาได้ไหมครับว่าเขาบอกเรื่องอะไร

ชัย พอจะเถาได้ เรื่องคุณเอมอร์

วิ ถูกแล้ว เอมอร์ แต่คุณคงจะตกใจถ้าคุณทราบต่อไปว่า เอมอร์ได้ทำอะไรไป ผมไม่เชื่อเลย
แต่เป็นความจริง....ความจริงที่บ้าที่สุด ตอนที่ผมจะเล่าถึงเอมอร์ต่อไปนี้ ขอให้ผมได้เล่าย้อน
ไปหาเรื่องเดิมสักหน่อย มันค่อนข้างจะเป็นเรื่องส่วนตัวเกินไป ผมก็ไม่เข้าใจตนเองเหมือน
กันว่า ทำไมผมจึงต้องเล่าให้คุณฟัง ผมเพิ่งรู้จักคุณเมื่อสักครู่นี้เอง

ชัย แต่ถาคุณคิดว่าผมจะเป็นประโยชน์ต่อคุณได้ คุณก็ควรจะเล่า

วิ ผมเคยได้ยินชื่อคุณ เอาเถอะครับ บางทีมันอาจจะประโยชน์บ้างก็ได้

ชัย อ้อ ควรจะเป็นประโยชน์แก่คุณบ้างแน่นอน ไปรคเล่าต่อไปซิครับ

วิ บ้านผมเป็นครอบครัวใหญ่ พี่น้องผมมีอยู่หลายคน คนที่ผมควรจะเล่าก็คือวรฤทธิ์ วรฤทธิ์ เป็น

ญาติห่าง ๆ กับผม อายุอ่อนกว่าผมสองปี เราถูกคอกันมากเพราะเรามีรสนิยมคล้ายกัน ในจำนวนญาติของเราผมกับบรรดาพี่รักกันมากที่สุด และผมก็เป็นหนึ่งผู้ดูแลบรรดาพี่อย่างที่จะใช้หนี้กันไม่หมด คราวหนึ่งเราไปตากอากาศหัวหิน ผมว่ายน้ำไม่แข็ง แต่เราก็สนุกกันเพลิน ผมว่ายออกไปไกลเกินไป เลยถูกสายน้ำพัดออกไปข้างนอก บรรดาพี่ออกไปช่วยผมกลับมาถึงจนได้ เราเกือบจะสาธิตน้ำตายด้วยกัน ผมรักบรรดาพี่มากครับ แต่...มันเป็นกรรมของเราที่มีรสนิยมเหมือนกัน กรรมเหลือเกินไม่อย่างนั้นผมก็ไม่ต้องมาเดินขมอยู่อย่างนี้

คุณพ่อผมมีสหายเก่าแก่คนหนึ่ง บานอยู่นครสวรรค์ ท่านผู้นี้มีบุตรหญิงคนหนึ่ง อายุอ่อนกว่าผม ห้าปี เนื่องจากเป็นเพื่อนรักกันเก่าแก่มาก ท่านจึงฝากบุตรหญิงของท่านให้มาอยู่ที่บ้านเรา เพื่อเข้าโรงเรียนในกรุงเทพฯ ผู้หญิงคนนี้ก็ชื่อเอมอรตัวการ ที่ทำให้เกิดเรื่องยุ่งขึ้นขณะนี้

เอมอรเป็นผู้หญิงสวยมาก เรียบร้อย นิสัยดี การบ้านการเรือนเก่ง คุณแม่ผมรักเหมือนลูก เราอยู่ด้วยกันมาตั้งแต่เป็นเด็ก ๆ ด้วยกัน จนกระทั่งโตเป็นหนุ่มเป็นสาว ความดีความสวยของเอมอร ทำให้ผมเป็นทาสของเธอ ผมรักเธอ ... รักอย่างที่จะไม่มีเธอไม่ได้ ผมไม่เคยรักใคร เอมอรเป็นผู้หญิงคนแรกที่ผมรัก ผมรู้ว่าชีวิตผมจะมีความสุขถ้าผมไม่ได้แต่งงานกับเอมอร

ในเวลาเดียวกัน บรรดาพี่ก็รักเอมอรเช่นเดียวกับผม และรักมากไม่น้อยกว่าผม ผมไม่รู้เลยว่าบรรดาพี่รักเอมอร มารู้อีกก็เมื่อเอมอรแต่งงานกับผมแล้ว

ผมมีภานีกว่าบรรดาพี่นิดเดียวเท่านั้น คือผมเป็นคนขี้สนุก ส่วนบรรดาพี่เป็นคนขีมน เอมอรชอบเราทั้งสองคน แต่เธอเลือกผมเพราะผมพูดเก่งกว่าบรรดาพี่ คงจะหมายถึงว่าผมแรงรักเธอมากกว่าบรรดาพี่ หรืออาจเป็นเพราะว่าบรรดาพี่เกรงใจผม เลยไม่กล้าแรงรักเอมอรก็ได้

หลังจากที่ผมแต่งงานกับเอมอรได้สามเดือน....เอมอรก็เล่าความจริงเรื่องหนึ่งให้ผมฟัง

(ดนตรี, พุคคละ)

- เอมอร พี่ทุทธีจะไปกินได้ พี่วิทราบไหมคะ ?
- วิ พี่เห็นเขาอยู่กับเสื้อผ้าอยู่เมื่อคืนแต่กำลังรีบไปกินเลี้ยงข้างนอกเลยไม่ได้ตามเขาจะไปทำไม ออ เห็นจะไปเที่ยว
- เอม คงไม่ใช่หรอกคะ
- วิ เอ๊ะ มีเรื่องอะไรกันรู้ ?
- เอม (ถอนใจ) พี่ทุทธีว่าจะไปทางหมิง
- วิ ไม่เห็นเขาพูดกับพี่ นี่ขอบไปเปิดหมิงไว้ตั้งแต่เมื่อไรกัน หมิงนี่เขาลักลับขอบกล ไม่เห็นคอยพุดคอยจา
- เอม หมิงของเพื่อนแก เห็นบอกว่าจะไปเป็นรองผู้จัดการ
- วิ ๗๗๗/ ประหลาด แล้งงานทางบริษัททางนี้จะว่อย่างไร ?
- เอม พี่ทุทธีลาออกแล้วคะ
- วิ ลาออก นั่นมันยังงัยกัน ทำไมเขาจึงบอกพี่ อ้อ ,...แปลก นี่เขาเข้าไปแล้วหรือ ? เธอฟังจากเขาหรือ เอม

เอม ค่ะ พี่ฤทธิ์เล่าให้ฉันฟังเมื่อวานนี้

วิ เขามอกหรือเปล่าว่าทำไมปู่ป้าถึงขี้ทิ้งบริษัทไปทำเหมือง

เอม (นิ่ง) พี่กล้าพอที่จะฟังไหมล่ะคะ ?

วิ (แปลกใจ) มันเรื่องร้ายนักรี ? เธอจึงได้ถามพี่อย่างนั้น

เอม ค่ะ คอนชากราย

วิ เรื่องอะไรกัน

เอม พี่รู้ไหมว่าพี่ฤทธิ์เสียใจมากที่ฉันมาแต่งงานกับพี่

วิ เอมอร....นี่เธอจะบอกว่าวรฤทธิ์รักเธออย่างนั้นหรือ ?

เอม ค่ะ แกรักฉันมาก

วิ แล้วเธอรู้หรือเปล่า ว่าวรฤทธิ์รัก

เอม ทราบค่ะ

วิ อ้าว ,

เอม แต่ฉันรักพี่นะค่ะ พี่^{จริง}รักฉันก็รัก แต่อยากจะรักอย่างพี่ชายมากกว่า

วิ วรฤทธิ์เคยพูดกับเธอไหม ? ก่อนที่เธอจะแต่งงานกับฉัน

เอม เคยค่ะ

วิ แล้วเธอว่าอย่างไร

เอม ฉันไม่ได้ให้คำตอบ

วิ พี่เข้าใจเพราะได้ให้คำตอบแก่พี่เสียแล้ว (ถอนใจ) พี่ส่งสารวรฤทธิ์

เอม ค่ะ น่าสงสาร เมื่อวานนี้มาพูดกับฉันอีก เราพูดกันอยู่ครึ่งหนึ่งที่สนามหญ้า

(ดนตรี 20 วินาที แล้วหยุด)

วรฤทธิ์ พี่หวังว่าเธอคงเข้าใจว่าพี่ไม่ได้โกรธเธอ ในชีวิตของพี่ พี่จะโกรธเธอไม่ได้ สัมเธอไม่ได้ แต่จะทนอยู่อย่างนี้ไม่ไหว

เอม ฉันเห็นพี่ใจจะ พี่ฤทธิ์ฉันอยากจะทำโทษตัวเองที่ทำให้พี่ต้องผิดหวัง

วร มันช่วยไม่ได้ พี่รู้ว่าเธอเข้มงวดได้ เธอคงจะไม่ยอมให้พี่ผิดหวัง มันเป็นเคราะห์ของเราเอง พี่เชื่อว่าพี่คงจะลืมความทุกข์ได้ ถ้าพี่อยู่ใกล้เธอ

เอม โอ้ ,เท่ากับฉันได้พี่ฤทธิ์ออกจากบ้าน นี่มันบ้านของพี่นี่ค่ะ ฉันมาอยู่ในฐานะผู้อาศัยเท่านั้น ฉันกลับเป็นผู้ไล่พี่ไป

วร พี่ไล่ตัวเอง เธอไม่ได้ไล่พี่ พี่ขอเธอสักอย่างได้ไหม เอม

เอม ได้สิคะ พี่จะขออะไรคะ

วร ขอให้เข้าใจว่าพี่รักเธอเสมอ และนอกจากนี้เธอต้องไม่วิตกกังวลที่จะไม่มีความสุข พี่วีเขารักเธอมาก พี่เข้าใจพี่เชื่อว่าเธอคงจะได้รับความสุขจากเขาทุกอย่างถ้าเป็นคนอื่น

อี....พี่ไม่ยอมเด็ดขาด

เอม ถ้าเป็นคนอื่นฉันก็ต้องเป็นของพี่

วร พี่เข้าใจที่เธอพูดอย่างนี้ เอาเป็นว่าเราไม่มีอะไรกัน เราจะจากกันด้วยความเข้าใจ พี่จะยังรักเธอเสมอ รักจนกระทั่ง....จนกระทั่งพี่ทุกข์ทรมานใจ

เอม พี่ฤทธิ์ โอ้.....เวรกรรมอะไรก็ไม่รู้

วร มันเป็นเวอร์กรรม....เวอร์กรรมเห็นชัด ๆ แต่ข้างเออะ เราอย่าพูดถึงมันอีกเลย ที่จะเกินทาง สักบาทหน้า เราจะไม่ไ้มานั่งพูดกันอย่างนี้อีกแล้ว.... เอม

(ดนตรี 10 วินาทีแล้วหยุด)

เอม ที่วิคะ เราพูดกันเพียงเท่านั้นที่ฤทธิ์ก็เกิดขึ้นเรื่อนไป เป็นคนใจแข็งคะ อยากจะนั่งพูดอยู่อย่าง นั้น แต่ก็หักใจไม่ได้ เพราะมันไม่เหมาะ

วิ ที่จะพูดกับเขาคืนนี้ แต่พูดจะพูดอย่างไรดี มันยากเหลือเกิน

เอม คิดันรูปฤทธิ์จะไม่ยอมพูดถึงเรื่องนี้เลย ฤทธิ์จะต้องปฏิเสธ และคืนน้ำตายคามเคย

วิ แน่นอน เขาจะต้องปฏิเสธ เขารักพี่มากจนเกินที่จะพูดอะไรได้ พี่ไม่รู้จริง ๆ ...ไม่รู้เลย

(ดนตรี 10 นาทีแล้วหยุด)

วิ นี่แหละครับคุณชัยศิริ เรื่องราวของวรฤทธิ์กับเอมอร ผมเป็นคนแย่งเอมอรมาจากวรฤทธิ์ แย่ง โดยที่ไม่รู้ว่าญาติผมเขาจองไว้เหมือนกัน แต่จะว่าแย่งก็ไม่ถูก เพราะเราต่างก็แข่งกันอย่างไม่ รู้ตัว ผมฟังเอมอรพูดแล้วก็ลุ่มใจมาก ไม่รู้จะพูดอย่างไรดี ทำอย่างไรดี ผมพยายามหาวิธี ที่จะพูดกับวรฤทธิ์ หาวิธีที่จะให้เขาได้อยู่ในบ้าน ซึ่งเราเคยอยู่รวมกันมาแต่เล็กแต่น้อยต่อไป อีก แต่มันมีครับมีดไปหมด ผมรูว่าน้องผมคนนี้เป็นคนใจแข็ง และไม่ยอมกลับหลัง อีกเป็นอันขาด แน่เหลือเกิน เขาจะต้องถือธงไปปักให้ได้จนได้ ไม่มีอะไรในโลกจะมาหยุดยั้ง เขาได้ พอถึงเวลากลางคืนผมก็เข้าไปหาวรฤทธิ์ในห้อง เขากำลังยืนดูรูปหรืออยู่ที่หน้าต่างห้อง นอนอย่างใช้ความคิด

(ดนตรี 10 วินาทีแล้วหยุด)

วิ ฤทธิ์ พี่ทราบว่าเธอ....เออ,....เธอจะไปทำเหมือง

วร พี่ทราบจากใคร ?

วิ เอมอร

วร เอมอรอ้อ ฉันเคยบอกเขาคังใจไว้ว่าจะพูดกับพี่เหมือนกัน

วิ เธอนึกอย่างไรจึงจะไปทำเหมือง ?

วร (หัวเราะ) ก็....กูมันจะเข้าที่กว่า โหรของเราเขาบอกว่าซาตาของฉันมีกรรมชาติพี่เป็นพวก แรชาตุ

วิ อ้อ...เธอเชื่อโหราศาสตร์มากไหม หรือ ?

วร วิชานี้เก่าแก่ ...เป็นศาสตร์สำคัญสายหนึ่ง...แล้วก็....ฉันอยากจะเชื่อ

วิ พี่เป็นห่วงเธอ

วร ห่วงอะไรกัน ?

วิ มันลำบากตรากตรำเหลือเกิน

วร (หัวเราะ) ลูกผู้ชาย ฉันไม่กลัวหรอกเรื่องลำบาก มันสนุกดีเสียอีก ได้เข้าป่ายิงสัตว์กัน เปรมไปเลย

วิ (ถอนใจ) เธอมีเรื่องอะไรหรือ ?

วร เรื่อง....เปล่า ฉันก็ไม่ได้มีเรื่องอะไร

วิ พี่ไม่เชื่อ

วร จริง ๆ นะ ฉันต้องการเปลี่ยนอาชีพ แล้วก็มีอีกประการหนึ่ง ฉันเบื่อกรุงเทพฯ

- วิ เธอจะเบื่อกรุงเทพ ำไม่ได้อาเธอไม่มีเรื่อง
วร ฉันไม่มีเรื่องอะไรนี่ แต่ฉันเบื่อชีวิตที่นี่ มันเต็มไปด้วยความหลอกลวง
วิ มากไปกรรมัง ฤทธิ์
วร ไม่มาก ฉันเบื่อจริง ๆ ฉันเกลียดชีวิตยเซชั่น มันไม่ใช่ของดีเลย มันทำให้ความบริสุทธิ์ของ
ธรรมชาติเสียไปหมด ตอนเราดลตะแดงเงง ก็เพราะชีวิตยเซชั่น ฉันชอบบ้านนอก จะ~~สวด~~
เอากันยังงี้ก็พูดกันตรง ๆ
วิ เธอเบื่อชีวิตยเซชั่นในบ้านนี้ใช่ไหม ฤทธิ์
วร ไม่ใช่ ทำไมฉันจะต้องเบื่อชีวิตยเซชั่นในบ้านนี้ ฉันพูดจริง ๆ นะ พี่วิ ฉันเบื่อกรุงเทพ ๆ เช็ด
ขยาคต่อชีวิตที่นี่ ฉันเป็นคนตรงไปตรงมาฉันไม่ทันเขา
วิ เธอคัดสินใจแนแล้วหรือว่าจะไปปักขโค ไปท่งหมือง
วร คัดสินใจแล้ว คัดสินใจเด็ดขาดแล้ว ฉันจะออกเเคทางสัปดาห์หน้า

(ดนตรี 10 วินาที แล้วหยุด)

- วิ แล้ววรฤทธิ์ก็จากเขาไป...จากไปอย่างที่เราจะกลืนน้ำตาไม่ได้ เอมอรร้องไห้ เณรู้ว่าเธอ
ส่งสารวรฤทธิ์เหลือเกิน โอ้ คุณศุภศิริ เราทั้งสามคนเคยเล่นหัวด้วยกันมา ตั้งแต่เด็ก แล้ว
คนที่หนึ่งก็ต้องออกหักไปเพราะเราค่อนาคอตา ถ้าเป็นคงคงจะเข้าใจดีว่า แม่กับเอมอรรู้สึก
อย่างไร เณรักวรฤทธิ์มาก แล้วเณก็รักเอมอรมา แต่มันมีทางออกเณ วรฤทธิ์ต้องไปให้ไกล
เพื่อความสุขของเขาเอง
วรฤทธิ์ไปแล้วไม่นานก็เกิดสงครามกลางเมืองเกาหลีขึ้น และเณก็ต้องไประจำที่นั่น
คืนวันสุดท้ายในกรุงเทพ ฯ เณได้อยู่กับเอมอรจนสาาง ๆ เณอรนอนไม่หลับเพราะสังหรณ์ใจ
อย่างบอกไม่ถูก เณรู้สึกว่าการไปเกหลีครั้งนี้อาจจะต้องเกิดอะไรสักอย่างหนึ่งแน่นอน เณอร
กังวลมาก แต่เธอไม่บอกเณว่ากลัวอะไร แต่เณก็รู้ว่าเธอกลัวเณจะไม่ไ้กลับมา เมื่อเณลา
เธอคอดน้ำ เธอก็ร้องไห้
เอม พี่อย่าลืมเขียนจดหมายทุกระยะนะคะ
วิ พี่จะเขียนทุกแห่งที่มีคู่ไปรษณีย์ เธออย่าวิตกไปเลย เอม ..จะไม่มีอะไรเกิดกับพี่เป็นอันขาด
พี่ระวังตัวไ้
เอม พี่คงไม่ประมาท ต้องระวังตัวไ้มาก ก็ฉันไม่สบายใจเลยที่พี่ไปคราวนี้
วิ มันเป็นงานของชาติ พี่ต้องจากเธอไป เราต้องเสียสละทุกอย่างให้แก่ชาติของเรา จงทำใจ
ให้ทีนะ เอม เธอจงคิดถึงชาติ เธอต้องกล้าสละตัวพี่ให้แก่ชาติชาติอยู่เหนือชีวิตของเราเมื่อถึง
คราวคับขันเรามีหน้าที่และรับผิดชอบต่อแผ่นดินที่เราอยู่ แผ่นดินนี้เป็นของพี่และของเธอ เธอ
สละพี่ไ้เพื่อแผ่นดินนี้ พี่สละตัวของพี่...สละตัวเธอ ก็เพื่อแผ่นดินนี้ แผ่นดินไทยจะดำรงอยู่
ไ้ไ้ก็เพราะเราคนไทยยืนขึ้นต่อสู้ เราไ้สู้มาแล้วหลายพันปี วันนี้เรากียังต่อสู้ต่อไปอีกเพื่อ
อิสระภาพและความปลอดภัยของลูกเราหลานเรา เอมจา ถ้าเธอรักพี่ เธอต้องพยายามเข้าใจ
ใจ เธอต้องใจแข็ง ผู้หญิงไทยไม่เคยเสียชื่อเมื่อถึงยามที่เราจะต้องสละชีวิตให้แก่ชาติ เธอ
คงเศร้าไ้ครถึงพี่ แต่เวลาเธอเศร้า ขอให้เธอจงนึกถึงชาติ ...นึกถึงแผ่นดินไทย แผ่นดินนี้
นี้เป็นผืนสุดท้ายของเรา ถ้าเราทำศูนย์หายไ้เสียแล้ว จะไม่มีผืนใดทดแทนที่ไ้ไ้ได้อีก ..เรา
หวงแผ่นดินนี้ ... ต้องหวงไ้มาก เพราะฉะนั้นพี่ต้องไป ..ไปทำหน้าที่ของลูกผู้ชายเช่น
เดียวกับบุพทวของเรา ที่เคยไ้ทำมาแล้ว จงให้พี่ไปอย่างสบาย ๆ นะ ออมอร จงให้กำลังใจ

แอฟ ยิ้มกับพี่สัณนิช เอมจำ

เอม

พี่...พี่วิชา ไปเถอะค่ะ ไปทำหน้าที่ของพลเมืองดี คิดฉันจะไม่ห่วงอะไรอีกแล้ว คิดฉันจะสละพี่ให้แก่แผ่นดินของเรา ขอให้พี่ใจสบายเถอะค่ะ คิดฉันอยู่ทางนี้จะสวมนตร์ไหวพระภาวนาขอให้พี่ปลอดภัย ให้พี่แคล้วคลาดอันตรายทุกอย่าง เอมจะคอยพี่นะค่ะ พี่ต้องกลับนะค่ะ

วิ

พี่กลับแน่นอน พี่ต้องกลับมาหาเอมจนได้

(ดนตรีเริ่มคลอตลอดไป)

วิ

นั่นเป็นคำสุดท้ายของเอม เราจากกัน จากกันด้วยความหวัง แต่ว่า ...คุณชัยศิริครับ ผมไม่นึกเลยว่าการจากครั้งนั้นเป็นการจากตาย ผมไปเกาหลีเหนือ ไปติดอยู่ในเปียงยาง ผมถูกจับ ผมต้องตกค้างอยู่ในเปียงยางสองปีครึ่ง รวมเวลาที่ผมจากเอมอร์ไปแล้วใจหายทีเดียว มันนานถึงสองปีครึ่ง

เมื่อกลับมาให้คุณฟังหมดแล้วว่า ผมได้พยายามเดินทางกลับเข้ามาในเมืองไทยอีก แล้วผมก็ยังได้พบเพื่อนสนิทคนหนึ่ง แล้วผมก็ได้ทราบเรื่องของเอมอร์ซึ่งเกิดขึ้นระหว่างที่ผมค้างอยู่ในเกาหลีเหนือ

สามปีครึ่งนานเกินไปสำหรับตัวเมียที่รักกันใจจะขาดอย่างผมกับเอมอร์ สองปีครึ่งมีจดหมายติดต่อกันเพียงในปีแรก ต่อจากนั้นผมถูกจับ ~~xxxx~~ ใคร ๆ ก็คิดว่าผมตายแล้ว ไม่มีใครทราบว่าผมคลอสองปีหลัง หรือบางทีอาจจะมากกว่าสองปีด้วยซ้ำ นั่นหมายความว่าอะไร ? ผมตายเสียแล้วใช่ไหม เอมอร์จะต้องคิดเช่นนี้ แล้วก็พอสงครามสงบใคร ๆ เขาก็ต้องกลับบ้าน ปลดออกจากประการการไต่ถามมาอยู่กับลูกเมีย ต้องตกเป็นชะเลยเพราะที่ซึ่งผมถูกจับอยู่ไกลจากสายตาดูแลคนมาก เป็นหน่วยทหารเล็ก ๆ ซึ่งมีการติดต่อกับโลกภายนอกแค่เพียงเล็กน้อย เพราะเหตุนี้เองผมจึงต้องจมอยู่ที่นั่น เปลี่ยนเป็นบุคคลที่ใครลืมเสียแล้ว เป็นบุคคลที่แม้แต่เพื่อนทหารด้วยกันก็เข้าใจว่าได้สูญหายตายจากไปแล้ว พุทธ... คุณชัยศิริ ครับ ผมเองก็ไม่เชื่อว่าผมควรจะรอดชีวิตอยู่ได้ ผมควรจะตาย ควรจะตายเสียตั้งแต่ตอนถูกจับใหม่ ๆ แต่มันก็ไม่ตาย

ชัย

วิ

ชัย

วิ

ชัย

ผมไม่โทษเอมอร์ ไม่ควรมีใครในโลกที่คิดว่าผมยังมีชีวิตอยู่ เอมอร์เชื่อสนิทว่าผมตาย เธอร้องไห้ไว้ทุกข์ให้ผมปีหนึ่ง แล้วต่อจากนั้นผมไม่อยากเล่าเลย

ผมเข้าใจว่า แล้วต่อจากนั้นคุณเอมอร์กี้.....ปะเถียวก่อนดี คุณเล่าดีกว่า

~~xxxx~~ เอมอร์แต่งงานกับวรฤทธิ์

ผมก็นึกเช่นนั้น มันช่วยยากเหลือเกิน ถ้าคุณตายจริง ๆ คุณวรฤทธิ์ก็เป็นผู้ชายที่ดีที่สุด ซึ่งคุณเอมอร์ควรจะแต่งงานด้วย

ถูกแล้ว และผมก็นึกได้...คุณชัยศิริครับ...มันช็อกแทบเป็นบ้า เมื่อรู้ว่าเอมอร์แต่งงานกับวรฤทธิ์ คิดคุณศิริตลอดเวลาสามปีครึ่ง ผมฝันถึงเอมอร์ทุกคืน...คอยเวลาที่จะได้เห็นหน้าเมียอยู่ทุกชั่วโมง นานี่ สามปีครึ่ง/~~xxxx~~ มันนานนัก คนที่คอยแล้วคอยเล่า อยู่ตลอดเวลาสามปีครึ่งต้องทรมานอย่างไรคุณคงทราบดี ผมได้พยายามมีชีวิต มีชีวิตอยู่เพื่อจะได้กลับมาเห็นหน้าเมียของผม มากอดเมียของผม ผมได้พยายามบุกป่าฝ่าดงมาจนถึงชายแดน ..แล้วก็ลองมากรุงเทพฯ ก็เพื่อจะได้เห็นเมีย เพื่อจะได้มาจูบเมียของผม แ ต่พอผมมาถึง เมียของผม

เมียของผมนี่ไม่มีเสียแล้ว ผมพบแต่ผู้หญิงคนหนึ่งที่ผมหมดสิทธิ์ในทางศีลธรรมที่จะแตะต้อง
ผมแค่นี้ของเธอ ... คุณชยศิริ ถ้าคุณเป็นผม คุณจะทำอย่างไร ?

ชัย
วิ

ผมเห็นใจ ถ้าผมเป็นคุณผมแบ

ขอบคุณ คุณปลอบใจผมดีมาก ผมยังจำท่าทางและความรู้สึกของผมได้ก็ตอนที่ผมถึงกรุงเทพฯ
วันแรก คำบอกกล่าวของเพื่อนนั่นทำให้ผมชะงัก ผมล้มเลิกความตั้งใจที่ตรงไปบ้านเพื่อหา
เอมอร ผมไม่รู้จะเข้าไปในบ้านนี้ได้อย่างไร ทุกคนจะตกอกตกใจและปั่นป่วนวุ่นวายไปหมด
หมด ผมก็คงจะพูดอะไรไม่ออก ผมหมดความกล้าจริงๆ ที่จะเข้า ผมเลยตกลงใจไปพัก
ที่โรงแรมทางบางรัก เลือกไปพักให้ไกลเพื่อจะได้ไม่มีใครเห็น

ผมนั่งคิดนอนคิดอยู่หลายวัน เงินทองที่ได้มาจากทางเหนือก็ร่อยหรอลงไป ผมจะ
ทำอย่างไรดี การโผล่เข้าไปในบ้านซึ่งทุกคนคิดว่าผมตายไปแล้วย่อมเป็นไปได้ ที่เป็นไป
ไม่ได้ก็เพราะผมทนดูความตกใจของวรฤทธิ์และเอมอรไม่ได้ ... ทนดูความกระอักกระอ่วน
ความวุ่นวายใจแทบเป็นบ้าของคนทั้งองไม่ได้ วรฤทธิ์ไม่ได้หักหลังผมเขาคิดว่าผมตาย เขา
รักเอมอรมาพร้อมกับผม เมื่อหมดผมเสียแล้วเขาก็ควรมีสิทธิ์ในตัวเอมอร และอีกประการหนึ่ง
เขาก็รู้ว่าเขาสามารถจะให้ความสุขอันแท้จริงแก่เอมอรได้ สำหรับเอมอร ผมอนเหลือเกิน
เธอไม่ได้หักหลังผม เธอคงคิดต้องเชื่อว่าผมตาย เธอรอผม 3 ปีกว่า เธอทรมาณมาก
เมื่อเธอแน่ใจว่าผมตายแล้วเธอก็ควรมีสิทธิ์เลือกทางเดินของเธอ คุณชยศิริครับ ทั้งเอมอร
ทั้งวรฤทธิ์ผมรักมาก รักจนเกินที่ผมจะเอาน้ำโผล่เข้าไปให้เขตกใจตายได้ แต่ว่า....
ผมคิดถึงเอมอรเป็นที่สุด ผมรู้ว่าผมมีชีวิตอยู่ยาก ถ้าไม่มีเอมอร ผมจะทำอย่างไรดี
มันมืดแปดด้าน

วันหนึ่งความกลุ้ม ความคิดถึงมันแล่นถึงขีดยอด ผมทนไม่ได้ ผมต้องเห็นเอมอร
ถึงจะไม่มีโอกาสพูดกัน ก็ขอเพียงแค่นี้ได้เห็นเท่านั้น ผมออกจากโรงแรมถึงที่บ้านพระตำ
บ้านเปิดแล้ว เพราะขณะนั้นค่านาคะอนราสามทุ่มกว่าเห็นจะได้ ผมอ้อมไปทางรั้วสวนหลัง
บ้านมุกแนวพุเรือหงษ์เข้าไป ต้องลอบไปคานคั่นชะงักกับยี่โถ ซึ่งปลูกไว้เป็นคงหนา พอพ้น
คงชะงักกับยี่โถ ก็ถึงสนามเด็กในสวนดอกไม้ที่ผมเคยมานั่งเล่นกับเอมอรบ่อย เวลาเดือนหงาย
มันยังเฝืออย่างร้ายกาจที่วรฤทธิ์กับเอมอร์กำลังนั่งคุยอยู่ด้วยกันที่ม้านอน หัดหัด ความ
ใกล้ชิดของคนทั้งสองทำให้ผมสะท้อนใจ รู้สึกเหมือนหัวใจกำลังจะแตก นั่นเมีย นั่นน้อง
ชาย ส่วนผมละ ... กำลังเป็นผีที่ทุก ๆ คนทั้งเกลียดทั้งกลัว... ผีที่เดินได้ หายใจได้
และต้องซ่อนหน้าอยู่ในความมืดทั้งกลางวันกลางคืน ผมยืนมองอยู่นาน ตอนหนึ่งเอมอรพูดถึงผมว่า
เขาจะทำบุญให้เพราะวันที่ผมจากไปเกาหลีจวนจะเวียนกลับมาครบรอบอีกหนึ่งแล้ว วรฤทธิ์
หน้าเศร้าไป และร่ำพรรดถึงผมหลายคำ ทั้งสองคนเชื่อว่าที่เพื่อนคนนั้นพบผมกลางทางวันที่ผม
มาถึงกรุงเทพฯ ๓ ค่ำนี้ ไม่ใช่ผม ผมค้นค้นใจแทบจะร้องออกมาว่าผมอยู่นี้แต่ก็สะกดใจไว้ไม่ได้
ผมรู้ว่าถ้าขืนยืนอยู่นานก็คงจะแพ้แก่ความรู้สึกของตัวเอง ผมจึงค่อย ๆ ถอยออกมา แล้วก็
กลับไปนอนกายหน้าผากอยู่บนโรงแรมตามเดิม

ผมจะทำอย่างไรดี ทุกคนคิดว่าผมตายแล้ว เขาทำบุญตรวหน้าให้ผมทุกปี ผมเป็น
ผี เป็นผีที่เดินได้ หายใจได้ คิดได้ ต้มใจได้ ร้องไห้ได้ ผีอย่างนี้ผมไม่อยากจะ เป็นเพราะ
มันทนไม่ไหว มันทรมาณเหลือที่จะทนทานได้ ผมจะออกไปไหนกลางวันที่ไม่ กล้ากลัวจะพบคน
รู้จัก ก็ยิ่งก็้อกันใหญ่ว่าผีหลอก มันเป็นโลกที่อยู่ยากเหลือเกิน..... โลกที่ทุกคนรู้จักผมแต่

ลูกเล็กเด็กแดงก็เชื่อว่าผมตายไปแล้ว ผมเป็นผีไปแล้ว เพราะฉะนั้นถ้าคุณวิพาตัวไปพบกับใคร
คือใครเขาก็คงจะเอะอะ โววายกันใหญ่โต ~~ที่นั่น~~ เพื่อนที่ผมคบคนแรกก็เอาขานี้ไปแจก
จ่ายให้ฟัง ทุกคนไม่เชื่อว่าผมเป็นตัวผมเอง เพื่อนคนนั้นเดิมทีเขาเชื่อว่าเป็นตัวผมจริง ๆ
แต่ครั้นโดนคนนั้นคนนั้นพูดใส่หูว่าเป็นผีแน่ เขาก็เลยคิดว่าวันนั้นเขาพบผีไม่ได้พบผม ผลที่สุดผีของ
ผมก็กลายเป็นผีที่คู่ที่สุดผมเองกับว รุทธิ์ก็ทำบุญตรวหน้าเป็นกำใหญ่ คุณพ่อคุณแม่ก็ทำบุญตักบาตร
เลี้ยงพระ... โอ๊ย ... สารพัดเทียวคุณ ทุกคนพูดแต่เรื่องผีของผมเด็ก ๆ ไม่กล้าเข้าห้องที่ผมเคย
อยู่และอีกตอนนี้ก็เคยลือกันอย่างพิเรนทร์ที่สุด ะเดี๋ยวผมไปเผลอที่โน่น ะเดี๋ยวไปเผลอที่นี่ทั้ง ๆ ผม
เกือบไม่ได้ไปไหนเลย ช่วงลือนี้มันร้ายกาจเสียเหลือเกิน มันทำให้ผมเป็นผีไปจนได้ พุทธิธ..
คุณชัยศิริ หัวใจยังเต้นอยู่น้ำตาผมยังไหล ใจผมยังเหี่ยว ผมจะเป็นผีไปได้อย่างไรกัน ผมก็
เป็นผมนี่แหละ นอนหลับอยู่ในโรงแรมตอนกลางคืนมีค ๆ จึงจะออกมาอีกแข่งอีกซาอยู่ข้างนอก
ผมกลัวแสงสว่าง เพราะแสงสว่างมันร้ายกาจเหลือเกิน มันทำให้กลายเป็นผีไป เสียทุกแห่ง
ผมนอนตรองอยู่อีกหลายวันมีทางออกเหลืออยู่ทางเดียว ผมต้องออกไปหัวเมือง
ตั้งต้นชีวิตใหม่ ผมจะอยู่อย่างนี้ไม่ได้ เพราะเงินก็ร่อยหรอลงไป และผมไม่เชื่อว่าผมจะ
บ้าขึ้นมาเมื่อไรถ้าผมบ้าขึ้นมาผมก็อาจไปแสดงตัว พิสูจน์ตัวของผมขึ้นที่บ้านแล้วเรื่องมันก็จะไป
กันใหญ่ ผมทนไม่ได้จริง ๆ ที่จะเห็นวรุทธิ์และเอมอรพูดไม่ออก
แต่ผมก็รู้ว่าผมไปไหนไม่พ้น บ้านนอกจะฆ่าผมแน่ ผมผมกด้างใจผมทนความคิด
ถึงเอมอรไม่ได้ ไม่ว่าจะไปที่ไหนผมก็หนีเอมอรไม่พ้น

แล้วผมจะทำอย่างไร ? คุณชัยศิริ แล้วผมจะทำอย่างไร ถ้าคุณเป็นผมคุณจะทำ
อย่างไร ? ออกไปไหนก็ไม่ได้ ใครเห็นผมว่าเป็นผีไปหมด ผมทนไม่ไหว....ทนไม่ไหว
จริง ๆ

ผลที่สุดผมก็ตัดสินใจเมื่อผมถูกอุบโหลกให้เป็นผี ผมก็อยากจะเป็นผีเสียจริง ๆ
จะได้ลั่นเรื่องลั่นราวกันเสียที ผมคลุ้มคลั่งไปไหนของมันแบบหมาจนตรอกยิ่งคิดก็ยิ่งกดุ้ม ในที่สุด
ผมก็เป็นบ้าไปชั่วขณะจิตต์ ผมตัดสินใจตาย นี่แหละคุณคงจะเข้าใจได้แล้วว่าทำไมคุณจึงพบ
ผมที่สะพานยมราชเมื่อ

- ชัย ผมเข้าใจเรื่องคุณตลอด สำหรับผมไม่เห็นว่ามันมีปัญหาอะไรนี่ คุณวิกรม
วิ ไม่มีปัญหา....พุทธิธ....ผมจะบ้าตายอยู่แล้ว คุณยังว่าไม่มีปัญหาอะไรอยู่ได้
ชัย (หัวเราะ) เรื่องคุณง่ายนิดเดียว คุณทำให้ยากไปเอง
วิ ง่ายยังงี้ คุณชัยศิริ
ชัย มันอยู่ที่ตัวเองต่างหาก มันไม่อยู่ที่คนอื่นเขาคิด ถ้าคุณเป็นคุณไม่ใช่ผี คุณจะไปปล้ำคนอื่นเขาทำไม
เขสว่าเป็นผีก็ช่างเขาประไร
วิ เอาละ ผมไม่กลัว มันพิสูจน์กันได้ด้วยการแสดงตัว แต่ผมจะแสดงตัวได้อย่างไร ในเมื่อจะทำ
ให้วรุทธิ์กับเอมอรตกใจพูดไม่ออก
ชัย ง่ายนิดเดียว คุณเอาชนะตัวเองสักหน่อยได้ไหมละ
วิ อย่างไร....ผมยังไม่เข้าใจ
ชัย คุณวิกรม คุณรักคุณแอมกรหรือเปล่า
วิ รัก
ชัย คุณวรุทธิ์เล่า

- วิ รักร
- ชัย คุณเป็นลูกผู้ชายใจกล้าคนหนึ่งใช่ไหม ?
- วิ ผมไม่เคยชู้สาว
- ชัย ก็แล้ว คุณสละคุณเอมอร์ให้คุณวรฤทธิเสียได้ไหม ?
- วิ ผมก็สละได้แล้ว
- ชัย ไม่จริง ๆ คุณยกตัวเอง คุณคิดว่าคุณสละได้แต่ใจจริงของคุณไม่ให้ มันจึงเกิดเป็นปมขัดแย้งหรือคอนฟลิคชั่น คุณยังต้องการคุณเอมอร์อย่างที่ไม่รู้สึกตัว คุณยังเสียดายคุณยังคิดว่าคุณอยู่ในโลกไม่ได้ ถ้าคุณไม่มีเอมอร์ ผมเห็นใจคุณแต่คุณจะไม่เอาอย่างในเมื่อชีวิตมันเป็นเรื่องของชะตากรรมเราบันดาลอะไรไม่ได้ คุณวรฤทธิ คุณเอมอร์ คุณเองไม่มีใครทำผิด ทุกคนทำถูกแต่เรื่องมันกลับเป็นไปเช่นนั้นสายจนแก้ไม่ได้แล้ว คุณเชื่อใหม่ว่ามันสายจนแก้ไม่ได้เมื่อมันแก้ไม่ได้คุณจะมานั่งถ้อยท่าทำไม....คุณจะมานั่งเสียดาย...มานั่งทวงแค้นอยู่ทำไม แม้แต่ชีวิตของตัวเองเรายังรักษาไว้ไม่ได้ แล้วทำไมเล่า
- คุณจึงคิดว่าคุณจะรักษาร่างกายและจิตใจคนอื่น ๆ ไว้ได้, คุณวิกรมคุณกำลังคิดผิด ผิดอย่างหนัก คุณกำลังหนีความเป็นจริง ความเป็นจริงเราหนีไม่พ้นเราต้องเผชิญกับมันคุณเอมอร์กับคุณวรฤทธิได้แต่งงานกันแล้วนี่คือความเป็นจริงที่จะเปลี่ยนเป็นอื่นไม่ได้ คุณเชื่อไม่ใช่หรือว่ามันเป็นความจริง ถ้าคุณเชื่อคุณก็เลิกคิดถึงคุณเอมอร์ได้
- วิ ผมเข้าใจ คุณพูดกระเจางดี เอาละ สมมติว่าเลิกคิดถึงเอมอร์ ผมตัดใจเอมอร์ให้วรฤทธิแล้ว ผมจะมีวิธีเข้าไปหาคนทั้งสองและญาติมิตรเพื่อนฝูงผมได้อย่างไร
- ชัย ออ ง่าย ๆ นิดเดียว ถ้าคุณตัดใจคุณเอมอร์ได้ การเข้าไปหาคุณวรฤทธิและคุณเอมอร์ผมมีวิธี ส่วนญาติมิตรไม่สำคัญคุณแสดงตัวเมื่อไรเขาก็เชิญคุณกินเลี้ยงฉลองการคืนชีพของคุณเท่านั้นเอง
- วิ เอาละ คุณจะทำให้ผมอย่างไรกับเอมอร์และวรฤทธิ จึงจะไม่ให้เกิดกระอักกระอ่วนขึ้นได้
- ชัย งงนิดเดียว นี่ผมถือว่าคุณตัดใจคุณเอมอร์ได้อย่างเด็ดขาดแล้วนะ คุณวิกรม
- วิ ครับผมตัดแล้ว
- ชัย เอาละ ที่นี้คุณต้องแก่งัดทำความเข้าใจเพื่อกลบเกลื่อนความกระอักความอึดอัดของคุณเอมอร์กับคุณวรฤทธิ
- วิ ทำอย่างไร ? เสียสละอย่างไร ?
- ชัย คุณไปอยู่ต่างประเทศเสียสักหน่อย เขียนจดหมายบอกข่าวมาก่อนว่าคุณยังมีชีวิตอยู่แล้วคุณได้แต่งงานแล้ว คุณต้องทำให้คุณเอมอร์เข้าใจว่าคุณเลิกรักเธอก่อนที่จะตัดสินใจรับรักคุณวรฤทธิและแต่งงานกับคุณวรฤทธิ นี่จะช่วยให้ความรู้สึกนึกชอบของคุณเอมอร์บรรเทาความกระวนกระวายไป ซึ่งจะช่วยให้สถานะการณ์ความรู้สึกของคุณหลังคุณวรฤทธิเองก็จะเข้าใจด้วย เพราะแกมาแต่งงานกับคุณเอมอร์ภายหลังที่คุณหมกความไว้ที่ ^{หัวใจ} และถ้าจะให้ดีขึ้นอีกคุณก็ควรบอกว่าคุณได้เขียนหนังสือหย่าให้คุณเอมอร์นานแล้วแน่นอนเธอต้องไม่เคยได้รับ แต่คุณก็ควรบอกว่าจะหาหมายอาชญา แต่สรุปความ แล้วคุณได้ตัดสินใจเลิกเป็นัวเมียกับคุณเอมอร์มานานก่อนที่คุณเอมอร์จะแต่งงานกับคุณวรฤทธิ จริงอยู่ คุณเอมอร์ต้องน้อยใจที่หลงคอยคุณและคุณจะต้องเสียคนไปบ้าง แต่มันเป็นวิธีเดียวที่คุณจะแก้ความกระอักกระอ่วนของคนทั้งสองได้ เมื่อพบหน้ากัน เมื่อคุณได้เขียนโต้ตอบกันทั้งสองคนจนความรู้สึกชินกับเหตุการณ์เปลี่ยนแปลงที่ดีแล้ว คุณจึงค่อยแสดงตัว แล้วเหตุการณ์นี้ก็จะเรียบร้อยไปเอง
- วิ แล้วผมจะเอาเมียคนใหม่ที่ไหนมาอวดเขาเล่า
- ชัย โอ๊ย....ไม่สำคัญ บอกว่าตายแล้วก็ได้ เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน...ตายแล้วที่ไต้หวันหรือที่ไหนก็สิ้นเรื่อง คุณบอกว่าพอเสร็จสงครามก็มาตั้งรกรากอยู่ที่เชียงตุงหลายปี เพิ่งกลับมาเมืองไทย

วิ คุณก็แนะนำดีหรอก ...แต่ว่า...
ชัย ไม่ แต่ละ คุณต้องชักคุณเอมอร์ให้เค็ดชาคิอะนั้นคุณจะแย คุณเชื่อผมไหมถ้าไม่เชื่อก็เลิกกัน ผมออก
หอนพอแล้วคินนี้

วิ ชอบคุณครับคุณชัยศิริ เชื้อ...เชื้อชิ....ตกลงผมชักเอมอร์...ชักแน...ต้องชักให้ได้ ผมจะขึ้นไป
ปราจีนบุรีนี้ และเขียนจดหมายถึงเอมอร์ตามแผนการของคุณ ผมโล่งใจแล้ว คุณชัยศิริ ชอบคุณ
เหลือเกิน ผมจะไม่ลืมเป็นอันขาดว่าคุณได้ช่วยเหลือให้ผมอีกอย่างน้อย 30 ปี

ชัย เลิกพูดถึงเรื่องขอใจเอาเปียร์อีกชวคักว่า นั้นแนะเกษราแกบุกเข้าหึง มาถึงที่นี้ทำไม คุณไปไต่
พันกับแกสักเพลงหนึ่งไม่คิดหรือ

วิ เอ....ผมชักใจสบายแล้ว เอาอีกเอา นี่แกคงทว่าผมเมาหรือถ้าไม่เมาอีกบ้า เพราะเมื่อกี้ผมบอกแก
ว่าผมจะไปตาย

ชัย (หัวเราะคัง)คุณ ไม่ไปตายหรอก คุณวิกรม แต่คุณจะไปเมืองสวรรค์ที่อยู่ไกล ๆ แค่นี้เอง เอา..
เตรียมตัว ข่ายเกษราแกมองมาทางนี้แล้วละ แหม ...เพลงนี้เพราะเสียด้วย

นาฏกรรทชีวิตเรื่องผู้ซึ่งกตัวแสงสว่าง ของ สด ภูมมะโรทิต ไก่คิดงเพียงนี้ ผู้แสดง
ของเราคือ

อติเรก	จันทร์เรือง	แสดงเป็น	วิกรม
สรวง	อักษรานุเคราะห์	"	ชัยศิริ
สมกิตติ		"	วรฤทธิ์
ลัดดา สารทายน		"	เอมอร์
.....			ผู้บรรยาย

ลัดดา สารทายน กำกับการแสดง

ประสิทธิ์ ศิลปบรรเลง ประพันธ์เพลง และอำนวยการดนตรี

คณะกรรมการลิขสิทธิ์ขอลาท่านไปก่อน จนกว่าจะได้พบกันใหม่ในโอกาสหน้า คือวันที่ 7

ตุลาคม แต่สำหรับคินนี้ คอจากนี้ไปอีก 30 นาที จะมีรายการเพลงของประสิทธิ์ ศิลปบรรเลง
มาเสนอท่านเป็นพิเศษ ขอโปรดคอยฟังนะค่ะ ขอขอบคุณค่ะ

.....

~~สวัสดี~~

รายการเพลงของประสิทธิ์ ศิลปบรรเลงในคำวันนี้ บางเพลงอาจจะเคยผ่านหู
ท่านบ่อย ๆ แต่นั่นหมายความว่า เป็นเพลงซึ่งท่านผู้ฟังบางท่านให้ความสนใจและขอร้องให้
นำออกแสดง เช่น เพลง "หลงคอย" ซึ่งจะนำออกแสดงเป็นอันดับแรกนี้ เป็นต้น ขอเชิญ
ฟังเพลง "หลงคอย" นะคะ ผู้ร้องคืออดิเรก จันทรเรือง

เพลงต่อไป "กรรมไนไล" ขอเสนอเพลงนี้ด้วยการขับร้องของ สบสภา
และสมกิตติ

ต่อไปก็เป็นเพลงซึ่ง ิ่ถูกขอร้องให้นำออกแสดงเหมือนกัน คือเพลง "งามเพียง
เพียงจันทร์" ศิริกุล นักดนตรี และสรวง อักษรานุเคราะห์ จะเป็นผู้ขับร้องให้ท่านฟัง
* ท่านผู้ฟังคะ คณะกาวลีหวังว่า ชื่อ อัปสร ทุมมะโรหิต คงจะเคยผ่านหูท่าน
มานานแล้ว ในด้านการแสดงฝีมือเปียโน แต่สำหรับวันนี้ นอกจากจะแสดงเปียโนในเพลง
"งามเพียงจันทร์" ที่เพิ่งจบลงเดี๋ยวนี้แล้ว อัปสร ทุมมะโรหิต จะขับร้องให้ท่านฟังในเพลง
"จงฉันดี" อีกด้วย ขอเชิญฟังนะคะ

เพลง "จงฉันดี" ได้จบลงแล้ว ค่ะต่อไปควรจะเป็นรอบของอดิเรก จันทรเรือง
เสียบ้าง เพราะได้พักเสียงมาหลาย เพลงแล้ว ขอเชิญฟังอดิเรก จันทรเรืองขับร้องในเพลง
"เสียแรงรัก" นะคะ

เพลงต่อไปเป็นเพลงในทำนองไทยเดิม และประสานเสียงแบบสากล คือเพลง
"ดำเนินทราย" ศรีฟ้า ศิริไพบูล และสมกิตติจะเป็นผู้ขับร้องคะ

อันดับต่อไป สบสภา.....จะเสนอท่านควยเพลง "ความฝันในคืนวันเพ็ญ"
(ราตรีในดงกอง)

เพลงต่อไปได้แก่เพลง "งามอน" ผู้ขับร้องคือ สรวง อักษรานุเคราะห์
เพลงงามอนจบลงแล้ว "หวานรักนี้" คือเพลงต่อไป เชิญฟังเพลงนี้ด้วยเสียง
ของ สบสภา.....(ลอนคอนเครี)

ต่อไปเพลง "เกรียนวัง" ผู้ขับร้องเพลงนี้คือ ศิริกุล นักดนตรีและ สรวง
อักษรานุเคราะห์

ต่อไป สบสภา.....และอดิเรก จันทรเรือง จะเสนอท่านควยเพลง
"ดวงใจ" ขอเชิญฟัง

เพลงภาวนารัก ที่จะแสดงต่อไปนี้ ก็ด้วยคำขอร้องจากท่านผู้ฟังที่กรุณาให้
ความสนใจเช่นเคย วกัน เพลงนี้ขับร้องโดย ศรีฟ้า ศิริไพบูลนะคะ

เพลงสุดท้าย คณะกาวลีขอลาท่านควยเพลง มารื่นเรื่งกัน ขอเชิญฟังนะคะ

* เพลงในฉบับต่อไปชื่อ "กบเม่น" เพลงนี้อยู่ในฉบับ ๖
"ดอกพยับ" เป็นบทกวีโดย ~~กบเม่น~~ ๖.๓ ๖๐๐๐๖๖
๑๐๑/๑๕๓๖ / ~~พ.ศ. ๒๕๐๖~~ ๒๕๐๖
๒๕๐๖